

1985/4. - **Négy-öt vakító fehérbe öltözött, feltűnően csinos lány jaffát iszogatva színes fotókat nézeget a büfénél.** Fogadok magammal: biztos a zenekar „hozzátartozói”.

Nyertem: a koncert végén látom, amint az öltöző előtti kispadon várakoznak a fiúkra.

Ismét telt ház a Petőfi Csarnokban. A hangulat forró, mondhatni túlfűtött. A szellőzés nem működik. Mindenkiről csorog a verejték. A látvány viszont nagyszabásúnak ígérkezik. A hosszú kifutóval bővített óriási színpadot bokáig érő alufólia „alommal” szórták be. Ekkora világítás itt még soha nem volt: több száz lámpa és nyolc fejpép ontja, lövi a fényt. A színpad mögött, alatt, fölött féltucat köd gép. És legalább tíz kamera. Két tévéstáb is forgat az Első Emelet koncertjén. A rajongó lánytábor izzadva tülekedik a korlátnál és vízért könyörög a rendezőknek. Meghozzák a vödör vizet, össznépi itatás kezdődik. Aztán folytatják a fülsiketítő visítást. 100 decibel fölött, a fájdalomküszöbnél járnak. Ahogy azt az Elvis Presley- és a Beatles-filmekben láthattuk, hallhattuk. Időnként megszólal a szavalókórus: „Ki a sztár?” Válasz a másik oldalról: „Emelet!” Aztán: „Újra itt a nyár, Emelet a sztár!”

Az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat sajtó- és közvélemény-kutató osztálya 1981-ben ezer 14-30 éves fiatalat kérdezett meg arról, hogy melyek az általuk leginkább kedvelt, illetve elutasított zenekarok és énekesek. A legkedveltebbek és a leginkább elutasítottak csaknem ugyanazok voltak. A fiatalabbak elutasították idősebb korosztályba tartozó előadókat és műfajaikat, az idősebbek pedig az ifjabb nemzedék kedvenceivel és napjaink zenéjével szemben bizonyultak türelmetlennek.

Az utóbbi évek egyik leglátványosabb és legzajosabb sikerét az Első Emelet aratta.

Természetesen ők is kiváltották a fiatalok nagy részének elfogult rajongását és az idősebbek elutasító tartózkodását. Az állásfoglalások mögött valószínűleg nem kevés előítélet is rejlik, mindkét fél részéről.

Az együttes három tagjával – Berkes Gáborral, Kikivel és Tereh Istvánna – külön-külön készített interjúk során azokról a témákról is szót ejtettünk, amelyekről Victor Máté beszélt a Rockújság 1985. 4. számában.

Lássuk, mit mondanak a legilletékesebbek a sokak által emlegetett „milliomos szülőkről”, arról, hogy ez egy „fölfújt együttes”, és hogy mit jelent számukra „a dolog közepében” lenni!

Az előélet

Berkes Gábor: Apám ifjúsági könyveket ír, anyu meg a Lapkiadó Vállalatnál dolgozik. A bátyám és én itthon lakunk, eszünk ágában sincs „elmenekülni” innen. Nagyon összetartó a családjunk, amolyan alkotó közösség: mindenki mindenkiért, így neveltek minket, önzetlen szeretettel. Nem tiltottak semmit, de soha nem csináltam hülyeségeket. Mindig mindenről beszélgettünk, nem volt semmi titok. Mindenhova elmehettünk, és megmondtam, hogy hol vagyok. Általános iskolás koromban sokat szerepeltem gyerekfilmekben, zongoráztam naponta, és emellett mindennap fociztam is. Minden belefért. Édesanyám segített: volt ebéd, uzsonna, sokat köszönhetek neki. Amikor a Zeneművészeti Szakközépiskolába jártam, eleinte „hű de jó” volt, beindultam a komoly zenére. Harmadikban a zeneszerzés szakon szembekerültem az ott uralkodó mentalitással, elvetettek mindent, ami dallamos, ami szép és „emészthető”.

Kiki: Édesapám már nyugdíjas, leszázalékolták. Amolyan ezermester: cipész, lakatos,

olajkályha-szerelő. Sok mindent megtanult. Nincs testvérem. Nyáron mindig leadtak vidékre. Rossz gyerek voltam, ezért otthon eléggé fogtak. Ott aztán reggel kimentem, este megkerestek. Óriási élmény volt: hegyek, erdők, jó levegő, szabadság. Otthon mindenért szóltak. A tanulás miatt nagyon a sarkamban voltak. Nem szerettem tanulni. Szerintem ez azért volt, mert állandóan maceráltak emiatt. Mindennap el kellett olvasnom ötven oldalt. Apám azt akarta, hogy olvasott ember legyek. Próbált csiszolni, de a módszer nem éppen a legjobb volt. Most már szeretnék olvasni, de nincs rá időm. Budaörsön jártam általános iskolába; akkor divatos szakma volt a pincér, vendéglátóipariba szerettem volna menni. A bizonyítványom 3,6-os átlag, ehhez kevés volt. Végül autószerelő szakmunkásképzőt végeztem, mert anyu ott dolgozott az Autójavító központjában, ott volt ismeretség. Nem rossz szakma, de láttam a szervizekben, hogy száz forintért összeverekedtek.

Volt Budaörsön egy amatőr zenekar, énekest kerestek, az egyik barátom ajánlott. Le voltak döbbenve, hogy milyen jól leénekeltem egy számot. Ákos Stefinél kezdtem el magánúton énekelni. Oda járt annak idején Vikidál, meg Révész. Később tanultam gitározni is. Egy darabig aztán az Óceánban énekeltem. Amikor elkezdtem, annyi támadás volt, hogy még: „úgyse lesz ebből semmi”, „minek csinálod, nevetséges”. Kaptam eleget. Amikor már beindult, szerepeltünk rádióban, tévében, akkor már mondták, hogy „voltatok a rádióban”, és ott ült az egész család, meg a szomszédok is a tévé előtt. A szüleim állatira féltettek, nehogy belekeveredjek egy galeribe. Ezt minden héten elmondták. Pedig nem stílusom ilyesmi.

Tereh István: Tősgyökeres Lipótvárosi vagyok, le lehet látni tőlünk arra az iskolára, ahova jártam. Akkor volt az a galerikorszak, én „szentistvánparki” voltam, és a „jászaik” voltak a nagy ellenfelek. Bokorban cigarettázás, biziégetés a Duna-parton, a téren zajlott a mi kis kalandos életünk. Én végig humán beállítottságú voltam, a magyart, a történetet szerettem, a reáltárgyak nem nagyon mentek. Az Eötvös Gimnáziumba jártam, időnyerés volt ez, mert tizennégy éves korában még fogalma sincs az embernek, hogy mi szeretne lenni. Az egy nagyon aktív, politizáló iskola volt, világmegváltó dolgokról beszélgettünk, felolvastuk a verseinket, vitatkoztunk istenről, szabadságról, hazáról. Akkor ezeket nagyon komolyan vettük. Emlékszem a nagy, füstös házibulikra is.

Egy ideig klasszikus gitárt tanultam, és mint minden gyerek, azt hittem, hogy egy hét után majd Beatlesek fogok játszani. Beláttam, hogy így én nem leszek gyorsan sztár, otthagytam. Azután elmentem egy zenei munkaközösségbe, de az egy rabló volt: a lakás minden helyiségében folyt a tanítás, én a fürdőkád szélén basszusgitároztam, a hölgy, aki tanított, az meg a lehajtott WC-n ült. A kottától az irkáig mindenért pénzt kértek. Végül nem bírtam anyagilag, mert anyáméktól csak a gitár megvételéhez kértem segítséget, de azzal még mindig tartozom.

A siker felépítése és karbantartása

Részletek a Kertészeti Egyetem Klubja, a Magyar Rádió, a Magyar Ifjúság és a Pesti Műsor által meghirdetett közönség- és szakmai szavazás – a POP MECCS '84 — eredményeiből:

A közönség rangsora:

az év együttese: 2. Első Emelet

az év énekese: 5. Kiki

az év billentyűse: 4. Berkes Gábor

az év szólógitárosa: 3. Bogdán Csaba

az év basszusgitárosa: 3. Kisszabó Gábor
az év dobosa: 3. Szentmihályi Gábor
az év nagylemeze: 3. Első Emelet I.
az év kellemes meglepetése: ELSŐ EMELET
az év legígéretesebb együttese: ELSŐ EMELET
az év komponistája: 4. Berkes Gábor
az év szövegírója: 4. Geszti Péter

A szakmai rangsor:

az év együttese: ELSŐ EMELET
az év billentyűse: 2. Berkes Gábor
az év basszusgitárosa: 2. Kisszabó Gábor
az év dobosa: 2-3. Donászi Tibor és Szentmihályi Gábor
az év kellemes meglepetése: 2. ELSŐ EMELET
az év legígéretesebb együttese: ELSŐ EMELET

Anélkül, hogy belemélyednék egy ilyen szavazás érvényességének latolgatásába, teszek néhány megjegyzést. Általában a leginkább motivált, legelkötelezettebb rajongók szavaznak. Módosulna az eredmény, ha a potenciális lemezvásárlókat, magnózókat kérdeznék meg. Végül ismét más lenne az eredmény, ha a popzenét kedvelőket voksoltatnák. Bizonyára nem jelenti mindenki számára ugyanazt az év együttese vagy az év legígéretesebb együttese. Van aki ugyanazt a teljesítményt csak ígéretnek, míg más az év sikerének tartja.

Mindezekről függetlenül a népszerűségi és szakmai rangsor egyértelműen jelzi az Első Emelet óriási sikerét.

Megerősítik ezt a Petőfi Csarnok részére végzett közvélemény-kutatás eredményei: '84 végén 700, fővárosban tanuló középiskolás válaszolt arra, hogy ki a legkedvesebb hazai énekese vagy együttese. A kérdezettek legnagyobb arányban az Első Emeletet választották.

Vajon hogyan „tervezik” a sikert ezek a fiatal zenészek, akiknek Rick Wakeman, az Emerson, Lake and Palmer, a Jethro Tull, a Yes, a Supertramp, a Duran Duran, a Frankie goes to Hollywood és a Kaja a kedvenceik? Bizonyára jócskán vannak hadititkaik, amiket nem fednek fel. Ezeket fedezze csak fel minden kezdő zenekar saját maga! Tanulság így is jut bőven a követőknek.

Klubjukról Berkes Gábor beszél: – Megtetszett az Almássy téren a közeg, a ház, a közönség. Jó volt a légkör. Rendszeresen játszottunk ott, a közönség is megszokta, és egyre népszerűbb lett a zenekar. Azért jó egy ilyen klub, mert tartani tudjuk a kontaktust a gyerekekkel. Biztos, hogy nagyon sokan jól érzik magukat egy ilyen beszélgetésen. Egy méterre ülnek velünk szemben. Nincs meg az a „három lépés távolság” sem. Én a közvetlenség híve vagyok – ami egyébként zenekari koncepció is. Ha eljutunk az élvonalba – ami még nem biztos, de dolgozunk, haladunk –, ezt akkor is meg akarjuk tartani.

Meddig lehet ezt vállalni?

Amíg fiatalosak vagyunk. Ez nem korhoz kötött dolog. Akármilyen népszerű is egy zenekar, akár milyen szintre jutott, ezt fenn kell tartani. A közönség is igényli.

Időtök, energiátok engedi-e?

A jövőbe nem látok, de szerintem az időt és energiát okosan be lehet osztani. Ilyesmire kell, hogy jusson. Egy zenekarnak a közönség a legfontosabb bázis. Hiába van sok pénze, összekötöttese, ha a közönség nem szereti őket. Ezt a kapcsolatot ugyanúgy kell ápolni, mint bármelyik másikat.

Miről szoktak kérdegetni?

A legkülönbélebb dolgokról. A terveinkről, meg arról is, hogy kinek hányas lába van. Eleinte azt tapasztaltuk, hogy nem mertek kérdezni. Mostanra már kialakult egy bátrabb kis csoport. Eddig biztos nem szokták meg, hogy zenészekkel beszélgessenek.

Gondolod? Elég sok közönségtalálkozón vettem részt, de például a „Ricsések” vagy a „Mobilosok” keményen kérdezték Ferót meg Lórit.

A mi közönségünk egy más világ.

Túlságosan jól neveltek?

Akik eljönnek hozzánk, semmiképp se azok közül kerülnek ki, akik a Beatrice vagy a P. Mobil közönségét alkotják.

Kik ezek? Kiknek szól a zenétek?

Nincs korosztályhoz kötve, hatéves kortól már lehet hallgatni. A huszonévesek is élvezik, és az idősebbek is meghallgatják. Beatricét egy hatvanéves biztos nem fog hallgatni, az egy „irányítottabb” zene. A mi zenénk is a gyerekekre koncentrál, de azért nem olyan „népszláger”, mint a „Szóljon hangosan az ének”.

A közvélemény-kutatási adatok szerint elsősorban a szakközépiskolások, a szakmunkásképzősök, főként a 14-16 évesek, és inkább a lányok, mint a fiúk kedvelik a zenéteket.

Ez egyáltalán nem baj, és meg is tudom adni rá a magyarázatot. Egy negyedikes gimnazistának már derogál ez, mert ő már nagy, ő már nem rajong, egy gimnazista pedig: az egy kicsit mindig sznob. Az inkább az elvontabb, művesebbnek hitt, avantgarde dolgokat szereti. Persze a többség nem ilyen. Pedig az ilyen együttesek között is vannak csapnivalók. Viszont a Kontroll Csoportot meg az Európa Kiadót én is nagyon szerettem.

A lemezek nyitó száma az Önarckép. Kinek az önarcképe ez?

Egyrészt ránk is vonatkozik, de ugyanakkor az általunk elképzelt fiatalra is.

Egy ideális magyar fiatalra?

Nem ideális, de egy „jóvágású” gyerek az ilyen.

A dal arról szól, hogy a főszereplőnek nincs egzisztenciája, íróasztala, sok ruhája, és nem akar felfelé kapaszkodni a számléltrán. De végül is a ti történetetek nem más, mint egy sikersztori, amiben az íróasztalotok a színpad – egyre jobb, egyre magasabb –, a számléltrának pedig a sikerlista felel meg. Ott is egyre feljebb mentek.

A számléltrának van egy olyan értelme, hogy a rangjukhoz ragaszkodnak az emberek.

Ti is ragaszkodtok hozzá: ha nem említik a zenekart a „sikerlistán” vagy kihagyják a Rockújságban a felsorolásból, akkor reklamáltok.

Na jó, az más. Azért sárba tiporni nem hagyjuk magunkat.

A klubotokban a beszélgetésen túl „népnevelő” funkciót is szeretnétek vállalni?

Nem, nem. Inkább mást. A gyerekek elég pesszimisták, mindent szürkének, nehéznek és kilátástalannak látnak. Az egyik „orvosság” erre az, hogy a zenészek olyan dalokat írnak, amik álmvilágba ringatják őket, és feledtetik a hétköznapiakat. Mi nem ezt választjuk. Inkább próbáljuk a dolgok jobbik oldalát megmutatni. Ami olyan rossznak látszik, az nem is olyan rossz tulajdonképpen.

Ezzel kezdődik az álmvilág.

Ez még kézzel fogható álmvilág. Gyakran eltávolodik a valóságtól, de nem nagyon. Határeset.

Levél a Rádió Rockújságához: „... érthetetlen, hogy ilyen nagy rajongótáborral rendelkező

együtttest hogy lehet pocskondiázni, mikor a zenei tehetségüket mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az év együttese lettek a szakmabeliek szerint." (Nagy Éva, Veszprém)

– Március végén egy világhírű angol csapat, a Kaja . . . előtt játszottatok a Budapest Sportcsarnokban. Milyen élmény volt?

Kiki: Borzasztó izgalmas volt. Nagyon vártuk ezt a koncertet. Mindig szerettünk volna a Sportcsarnokban egy nagy zenekar előtt játszani. Végre bejött. Én nagyon tartottam ettől, mert még nem léptem fel ekkora színpadon: 16 méter hosszú. Kis klubok meg művelődési házak után szokatlan volt. Amikor megtudtuk, hogy mi fogunk fellépni, ... hát az olyan öröm volt, hogy az nem igaz.

Kik kértek fel benneteket?

Az IPV, a Budapesti Tavasz Fesztivál szervezője. Egy olyan zenekart kerestek, amelyik zeneileg és fazonjában is beleillett a képbe, így esett ránk a választás.

Ekkora közönséggel hogy tudtál kapcsolatot teremteni?

Sokkal nehezebben, mint máskor. Amikor kimentem, és megláttam a több mint tízezer embert az egyszerűen félelmetes volt. Rádásul oldalt is ültek. Eleve szélesebb mozdulatokat kell csinálni, többet kell jönni-menni. A szombati koncert sokkal jobb volt, mert már nem volt annyira szokatlan.

Nagy sikerek voltak.

Igen. Ez nagyon jó, fantasztikusan jó érzés volt.

Mivel tudjátok megfogni a közönséget?

A levelekből egy-két dolgot megtudtunk. Mindenki azt írja, hogy nagyon tetszik a zene, mert új hangzása van. A szövegekről is érzik, hogy róluk szólnak. Talán az is, hogy billentyűcentrikus a zenénk. Gondolom, az is sokat jelent, hogy mi magunk is szimpatikusak vagyunk nekik. És az se utolsó szempont, hogy a koncerteken aránylag jól szól a zenekar. Sok összetevője lehet annak, hogy ez így bejött.

Úgy látom, súlyt fektettek arra, hogy mindenki kellő mértékben szerepeljen.

Igen. Erre szükség van. Így nekem is könnyebb, s nemcsak egy embert erőltetünk a közönségre, hanem a többiek is szerepelhetnek.

Levél a Rockújsághoz:

„Nézzen körül egy Első Emelet koncerten, nézze meg, mekkora a lelkesedés, milyen élvezettel vesz részt egy ilyen koncerten az ifjúság." (Szekeres Krisztina, Budapest)

Tereh István a siker egyik feltételéről, a szürke hétköznapi munkájáról, a menedzseri teendőkről beszél:

- Annak idején Bródy meg Szigeti egy hét különbséggel azt nyilatkozta, hogy a szakmának az a baja, hogy nincsenek menedzserek, szervezők, mindent nekik kell csinálni. Mondom: na, akkor ezt nekem találták ki. Milyen jó lenne csinálni.

Hogy indítottad el a szervezést az Emeletnél?

Akkor már színpadon voltam, mert mint menedzser nem kaphatok gázsit, csak így lehet megfizetni a munkámat. Zenével is foglalkozom, de a menedzselő munka van előtérben. Tehát mi már nem a nulláról indultunk, mert annak idején a Lobogó és a Solaris (a két előd zenekar – a szerk.) is eljutott egy bizonyos szintig, nem kezelték úgy, mint egy névtelen zenekart. A Solarisnál sikerült kapcsolatokat kiépítenem az egyetemi klubokban, rádióban, újságírókkal. Azt mondtuk, hogy olyan technikai és zenei produkttal kell kiállni, ami már jelent valamilyen színvonalat. Ebben nagy segítséget jelentett, hogy a kezdet kezdetétől jó technikai gárdánk

van: Berkes Zoltán, Marczell Miklós, a Herter testvérek és Kígyós Miklós. Az állandó jó hang, fény, szín azt eredményezte, hogy odafigyeltek ránk. A bemutatkozó koncertünk az FMH Start klubjában volt, s oda már háromszázan eljöttek. Elküldtünk persze egy csomó protokoll meghívót. Utána kezdtek hívogatni a klubokba, rádiófelvételre. Szép lassan beindultunk. Honnan volt tőkétek?

Jár a sajtófigyelő, tudom, hogy milyen könnyűzenei cikkek jelennek meg. Az egyik vidéki lapban a helyi zenekar teljesen jogosan panaszkodott, hogy milyen nehéz nekik. A riporter erre megjegyezte, hogy az Első Emelet azért jutott el idáig, mert az indulásnál volt másfél millió forintjuk. Én csodálkoztam a legjobban, hogy volt másfél milliónk. A technikánk onnan lett, hogy a Herter testvérpár pénzt fektetett ebbe, és sikerült velük olyan kapcsolatot kialakítanunk, hogy elsősorban nekünk dolgoznak. Egy vasat sem kellett befektetnünk, de mégis van egy „saját” cuccunk, világításunk. A Berkes Gabinak filmezésből, reklámzenéből volt alaptőkéje. Persze, azóta is azt beszéljük, hogy ez egy milliomos zenekar.

De még lehet.

Adja isten. A szülők többsége tényleg jómódban él, de egyikük sem adott egy milliót, hogy itt van fiam, költsd el. Eleinte kölcsönökkel segítettek bennünket.

Az a hír járja rólatok, hogy a sajtónál, rádiónál sokan támogatnak benneteket. Az egyik hetilapban szinte csak szuperlatívuszokban írnak rólatok.

A sajtót én „lábaltam” ki. Tavaly májustól decemberig minden hónapban jelent meg a zenekarról különböző újságokban cikk és színes fotó. Sikerült így „sorrendbe raknom” az Utazási Magazinnál, az Ifjúsági Magazinnál, a Pajtásnál, az Igaz Szónál és máshol. Ezek mind pozitív cikkek voltak. A rádiónál az volt a baj, hogy szerkesztett műsorban februárig a lemezről csak az a két nóta hangzott el, ami egyben rádiós felvétel is, a Tilalomfák és az Önarckép. A rádió az egyetlen cég, amelyik tud slágert csinálni. Ha Komjáthy György és B. Tóth Laci nem patronálják a lemezt, akkor erről nagyon kevés „hallatszott” volna. A többi szerkesztő megfélemezett róla. A rádióban valami el lett rontva. Hogy mi, arra még nem jöttünk rá. Azt nem hiszem, hogy a zésítés folyamata idáig elhúzódott volna. (Tehát bármely műsorban játszható a felvétel – a szerk.)

Az asztalodon százával állnak a rajongók levelei. A feladók nyilván türelmetlenül várják a választ. Mekkora a levélforgalmatok?

Most még egyszer lejött az Ifjúsági Magazinban a címünk, így várható egy újabb roham. Eddig átlag napi 60 levél jött. Most már 150 fölött van. Büszkén állíthatjuk, hogy még bírjuk a tempót. Minden levélre válaszolunk, amiben van bélyeggel ellátott válaszboríték.

Elosztjátok egymás között?

Úgy működök, mint egy vállalat titkársága. A beérkező leveleket négy csoportba sorolom. Ha név szerint szól valakinek, akkor nem bontom fel; arra ők válaszolnak. Ami az egész zenekarnak szól, az rám marad. Van, aki csak képet kér vagy dedikált fotót. Van, aki választ is kér hozzá, és van, akinek csak levelet kell írni. A képet 1 hónap múlva tudjuk küldeni, aki levelet is kér, annak 2-3 hónapot kell várnia. Mindegyikre kézzel írva válaszolunk. Ez nagyon fontos – az első ínhüvelygyulladásig fogom csinálni. El tudom képzelni annak a kislánynak az örömét, aki valahol távol lakik, és kap egy levelet, személyre szólóan. Másnap beviszi az iskolába, eldicsekszik vele, hogy nekem írt az Emelet. Elkéri a címünket, és írnak. Levelezünk egész osztályokkal, meg kollégiummal, meg itt Pesten az egyik leánynevelő intézettel. Biztos vagyok benne, hogy ez a népszerűségünk egyik oka.

Bonyodalmak, avagy az épület „állagmegóvása”

A KEK-en, a Popmeccs gáláján nagy versengés folyt az R-GO és az Első Emelet rajongói között: taps és hurrogás keveredett a nézőtéren. A két zenekar közötti rivalizálás egy régebbi közös turnén kezdődött. Szikoráék akkor törököt fogtak: mire az R-GO lépett a színpadra, az Emelet „kifárasztotta” a közönséget.

– Hogyan értékeled a Popmeccsen elért eredményeiteket?

T. I. – A Popmeccset nem kell véresen komolyan venni. A közönségsvavazás sohasem reális. Egy bizonyos réteg játéka. A népszerűséget azon lehet mérni, hogy mennyi lemezt adott el valaki. Nyugaton iszonyú mennyiségű lemez van raktáron, és amint elfogy, rögtön tudnak szállítani. Amennyi lemez elfogyott, abból kiderül, hogy mennyire szeretnek. Itt viszont azt mondják: komikus, hogy mi vagyunk az év nagylemeze listán a harmadikok, amikor '84 végéig csak 30 ezer lemeztadtunk el. Pedig azért csak ennyit, mert nem volt több a raktáron; tudom, hogy most 80 000 példány fölött tartunk. A másik gond az, hogy novemberben jelent meg a lemez és csak februárban a kazetta. Ez nevetséges. A szakmában úgy tudják, hogy csak 30 ezer fogyott el, és az öregek véres szájjal üvöltöztek, hogy bunda, hogy csalás volt. Az utóbbi időben egyféle „nem veszek tudomást róla, de nem is támadom” álláspont van a zenekarral kapcsolatban.

Az országot járván, nagyon sok középiskolai faliújságon, a kollégiumi szobák falán találok a zenekar fotóival. Nem fog ez a megtervezett sajtókampány a visszájára fordulni?

Nem, mert az egész propaganda-hadjárat a lemezt készítette elő. A cikkekben szerepelt, hogy rövidesen megjelenik a nagylemez, tehát kíváncsivá lettek az emberek, milyen lesz, ha már annyit írnak róla? Első nekifutásra 60-70 ezret el lehetett volna adni, mert elő volt készítve a „talaj”.

Victor Máté (Rockújság): A jelentéktelen és semmitmondó közhelyeket valóban érdekes és olykor meglepő technikai trükkökkel, effektekkel próbálják színessé tenni. De ettől a zene nem válik tartalmassá, legfeljebb csillogó díszítéssel kapjuk a feltupírozott semmit. A számok kivétel nélkül kaptafára készült egyenkompozíciók...

B. G.: – Az én műveim mindig dallamosak, kerekék voltak. Kicsit hagyományosak, de azért modernnek számítottak. Általában tetszett mindenkinek, de a tanszakon nem. A komoly zenét abbahagytam. Bartóknál húztam egy vonalat.

Bartók még belefér?

Igen. Még bőven.

Milyen érzés sikeresnek lenni?

Jó, de kissé félek, hogy a sikerünk irigységet vált ki. Én csak örülök annak, ha valakinek bejön. Nagyon nehéz most a helyzet. Ha viszont nekünk bejön, aranylemez lesz, és eljutunk a felsőbb szférákba, akkor keményen fel kell fegyverkeznünk, hogy védjük magunkat a támadásokkal szemben. Minél följebb van valaki, annál árgusabb szemekkel figyelik.

Többen fognak irigyelni?

Igen, és nagyon kis hibával is el lehet bukni. Oda kell figyelni, hogy beilleszkedjünk a profik világába. Egyébként mostanában úgy érzem; fújnak ránk a nagyzenekarok valami miatt, pedig nincs rá okuk. Mi nem akarunk senkivel veszekedni, civakodni. De itt az az uralkodó, hogy mindenki jó nagy lapáttal és a másik alatt. Egy nagy ásatásra emlékeztet engem ez az egész. Talán kenyérharc folyik.

Biztos, hogy kenyérharc, de kényszeredett kenyérharc, mert úgyis a közönség dönti el, hogy mi kell neki és mi nem.

T.I.: Kialakult egy kör, akiket szeretünk, akikkel szívesen lépünk fel: Nino, Stb, Szeptember. Ezeket a zenekarokat az köti össze, hogy kidolgozott terv szerint akarnak valamit elérni. Borzasztóan utálok, ha az underground zenekarok sajnáltatják magukat, hogy nem érti meg senki őket, meg el vannak nyomva. Ezt szájtépésnek tartom. Ma már igenis tart ott a magyar könnyűzenei ipar, hogyha egy társaság tehetséges és akar valamit, akkor egy kislemezt mindenképpen elérhet, rajta lehet egy Start-válogatáson. Azokat a zenekarokat nem szeretem, akik cikizik és fúrnak a másikat, és közben nem dolgoznak. Igenis, ez kemény munka. Abból nem lesz siker, ha a másíknak aláágok.

- Találkoztatok-e személyesen a Kaja... tagjaival?

Kiki: - Szerettünk volna találkozni velük, de nagyon szomorú, hogy csak távolról láttuk őket. Ez kicsit kellemetlen, mert miután lenyomtunk együtt két koncertet, elvártuk volna, hogy egy pohár pezsgőt megigjunk velük. Beszólhatott volna a menedzser, hogy hello, gyerekek, gyertek át az öltözőbe, ismerkedjünk meg. Ez egy kicsit fáj.

Victor Máté (Rockújság): Az Amerika című szám végén idézetszerűen megjelenik Dvorák Újvilág szimfóniájának közismert fő témája. De miért is? Mert az is Amerikáról szól? Más köze ugyanis Dvorák művének nincs az Első Emelet lemezzáró produkciójához, mely amúgy az ötvenes évek sablonos, sematikus Amerika-képét vetíti ismét elénk. A dollárért kapható boldogságban vakon bízó, a reklámmal elkábított, a nehéz helyzete ellenére állandóan arcára mosolyt erőltető, a saját szánandó sorsáról mit sem sejtő, Cadillacs amerikaiak képét. És mindezeket az ellentmondásokat az Első Emelet innen a Gerbeaud cukrászdából világosan látja.

– Az Amerika című számokban bíráljátok a keep smilingos, mindig mosolygós jó modort. Pedig tulajdonképpen ti is ebben „utaztok”. Jókedvű, mosolygós zenekar vagytok. Ha megnézem a rólatok készült fotókat, akkor az az érzésem, hogy ez a szám rólatok is szól. Ilyen az imázsotok.

– Igen. De ez a mosolygó életfelfogás nincs rózsaszínű mázzal leöntve. Vigyorgunk, de látjuk az élet reális és szomorú oldalát is. A realitás talaján állunk és nem vagyunk rózsaszínű köddel beborítva. Ezt a többi szövegünk alátámasztja. Itthon vagyunk jókedvűek. Az Amerika inkább csipkelődő szám és az Amerikát majmolókról szól.

Victor Máté (Rockújság): A Dolgok közepében című dalból kiderül, hogy a zenekar tagjai vagy a szövegíró, vagy az énekes – nem tudom kinek nevében éneklí –, soha nem jár a járdán, hanem az úttest közepén, bárhogy dudáljanak is rá. Ő ott érzi csak jól magát. Nyilván azért, mert így gyorsabban elérí célját. Ha egyáltalán van neki. Azt is megtudhatjuk, hogy a Közértben a konzervgúlákból ő mindig középről vesz ki egyet, mert akkor a konzervhegyek összedőlnek, és akkor ő jól érzi magát, és az élet így kaland. Szóval öncélú balhé.

– Számodra mit jelent a dolgok közepébe, az élet sűrűjébe menni?

– Azt, hogy sohasem kerüljük meg a nehézségeket és kockáztatunk is. Ha olyan a versenyfelállás, akkor belemegyünk a csínekbe. Ilyen volt például a Pusztavacs. A rendezők mondták, hogyha nem akarunk, ne lépünk fel, mert ez nem a mi közönségünk. Mi azt mondtuk, hogy kipróbáljuk. Összeszedtük minden bátorságunkat, felmentünk, és nagyon jó volt. Még most is jönnek levelek, hogy Pusztavacson láttunk titeket, és nagyon tetszett.

B. G.: Két éve, mióta elindultunk, a szövegíróval Geszti Péterrel – akivel gyerekkori jó barátok

A MEGTERVEZETT ÉS FELÉPÍTETT SIKER (Polifon)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 06. szombat - Módosítás: 2010. november 06. szombat

vagyunk – meg velem, nagyon sok minden történt. Ha valamit komolyan kell venni, akkor az a munka. A közönség csak azt látja, hogy fölme gyünk a színpadra, aztán fény, meg minden. Ami a mögött van, amíg egy szám addig eljut, amennyit itthon szenvedek, napokig, hetekig, a munkát, azt nem látják. Ez az életforma nagy fegyelmet kíván, a látszat fegyelmezetlenség ellenére.

Közhely a popzenében, hogy a második lemez a mérvadó: sikerül-e az elsőnél jobbat alkotni, vagy – sportnyelven szólva – csak „kicsúszott” néhány jó szám. Kiki szerint a készülő nóták jónak ígérkeznek. Majd meghallgatjuk, s a közönség eldönti a sikert, a kritikusok pedig megbírálják.

Nyilván ezután is lesznek, akik elfogultan, túlzott rajongással vagy éppen ellenszenvvel viseltetnek a hat fiatal sikerember iránt. Igyekeztem bepillantani az Első Emelet sikerének titkaiba, és reális megvilágításba helyezni a zenekart. Várom a további fejleményeket. Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**